Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Julnummer.

Daggdroppar

Illustrerad Tidning för Barn och Ungdom

N:o 16.	Ett nummer den 1 och 15 i hvarje månad.	Göteborg, 15 December 1890	Från 1 Maj till årets slut. Pris: 2 kronor.	1:a årg.

Julkärfven.

Af *S—m.*

Man en kärfve rest åt sparfvar,
Smaklig måltid önskas dem.
Liten pilt, som går och larfvar,
Saknar både mat och hem.

Rika julekärfven lockar,
Likt magneten starkt den drar.
Alltjämt komma nya flockar,
Korn åt hvar och en den har.

Vänligt vintersol sig bryter
Fram och dellar i vår fröjd.
Himlen sig vid jorden knyter:
"Ära vare Gud i höjd!"

Du, som blifvit bättre lottad,
Dela med dig af ditt bröd!
Kläd den som på allt är blottad,
Och du lindrar någons nöd!

Tänk ej: "glädjen är dock ringa,
Som jag sprider, om jag ger
Någon skärf" — den fröjd kan bringa,
Som då sparfven kärfven ser.

Olönt skall du icke blifva:
Lilla fågeln med sin sång
Glad dig tackar, Gud skall gifva
Hundrafaldt igen en gång.

En glad Julafton.

Skizz af *Utgifvaren.*

Med originalteckningar af *Jenny Nyström.*

Karin var en liten flicka, som nyss fyllt fyra år. Hennes hem utgjordes af en torparstuga nere i Halland. Fadern var död och modern lämnad ensam i världen att försörja sig och sin flicka. I den trånga stugan saknades ingalunda dagliga umbäranden af lifvets nödtorft, men detta ersattes rikligen genom den innerliga kärlek, som var rådande mellan mor och dotter. Icke sällan fick lilla Karin hela dagar igenom ensam sköta sig själf och roa sig, så godt hon kunde, medan mor sökte fullgöra "dagsverket" på gården; men när så ändtligen aftonen var inne, och mor alldeles uttröttad kom hem från arbetet igen och famnade sin rara flicka, då var trötthetten liksom försvunnen och glädjen stor å ömse sidor. Ibland fanns det endast några kokta potäter doppade i mjölk, hvari något salt inmängts, att få till dagens hufvudmåltid, men både mor och dotter voro dock lyckliga och förnöjda, ty de höllo så innerligt mycket af hvarandra, och denna kärlek hjälpte dem ständigt öfver försakelsens största stötestenar.

En dag fram på våren sade torparmor till sin flicka, att de blifvit uppsagda från torpet, emedan mor ej orkade arbeta tillräckligt mycket; de skulle nu snart flytta från det gamla hemmet.

Denna afton låg Karin länge vaken. Hon undrade i sitt stilla barnsliga sinne, hvad det hade att betyda att behöfva flytta från sitt hem. Och så hade mor sagt, att de skulle fara och bosätta sig i en stor stad, som hette Göteborg, ty där hoppades hon allra bäst kunna försörja dem bägge. Karin förstod ej detta, men ville så gärna gråta, hon visste själf ej hvarför; hon kände sig rädd och det förekom henne, som om man i en stor stad, bland många människor, lätt kunde förlora hvarandra. Och så bad hon att få hålla fast i sin mors hand, där hon låg bredvid henne. Detta verkade lugnande på hennes sinne, så att hon snart därefter insomnade.

* * *

Det var dagen före julaftonen. Hela dagen hade det fallit ymnigt med snö, som i myckenhet tilltog på aftonen. På Östra Hamngatan i Göteborg trängdes pälsklädda människor brådskande om hvarandra. Från de ståtliga butiksfönstren utstrålade öfverallt det elektriska ljuset i så riklig mängd på gatan, att det nära nog var ljust som om dagen. Skådelystna skaror hindrade här och där trafiken genom att stå stilla och betrakta all den grannlåt, som prunkade innanför de stora glasrutorna. Mammor och pappor kommo ut från leksakshandlarne, bärande stora paketer, hvilka inneslöto "julklappar" åt barnen. Midt i trängseln sågos också ett par karlar arbeta sig fram, hvardera bärande en stor julgran. Som sagdt, alla hade brådtom.

Vid denna tid öppnades försiktigt och ljudlöst yttre dörren till ett palatslikt hus, beläget vid en större gata inom en af de finare stadsdelarne. En liten trasig, femårig flicka, blickade nyfiken omkring sig, medan hon blåste den varma andedräkten in i sina röda, af kölden stelnade händer. Strax därpå steg hon in genom ännu en dörr, den som egentligen leder till stora trappuppgången, och befann sig därefter i nedre förstugan. O, så skönt och varmt det här var, alldeles som i ett uppeldadt rum. Och så vackert sedan. Väggar och tak voro målade i de vackraste färger. Trapporna

voro mattbelagda. Stora kandelabrar af metall, hvari sutto anbringade gaslågor inom mattslipade glaskupor, upplyste uppgången. Den lilla flickan steg fyra trappor upp, längre kunde hon ej komma. Hon lagade sig just i ordning till att ringa på dörrklockan för att bedja om en allmosa, då hon med ens hejdade sig och i stället satte sig ned på ett af de öfre trappstegen. Ur den korta klädningskjolen framdrog hon långsamt ur fickan några löst däri förvarade slantar, hvilka hon sorgset räknade.

"Inte mer än 39 öre har jag orkat tigga ihop på hele dagen", mumlade den lilla för sig själf; "o, nu får jag stryk, när jag kommer hem. *Hon* skall slå mig och *han* skall svärja och köra ut mig igen." Vid tanken härpå rullade stora tårar utför hennes kinder och i sin bedröfvelse lät hon hufvudet sjunka ned på bröstet.

I detta ögonblick strök sig en kisse jamande och spinnande upp emot henne.

Den lilla flickan glömde för ett ögonblick alldeles sin sorg af glädje öfver denna vänlighet och det oväntade sällskapet. Hon tog kisse upp i sin famn och öfveröste honom med de ömmaste smekningar. Ur fickan hämtade hon dessutom upp en 1-öres hvetebulle, och denne delade de båda trofast med hvarandra, så länge det fanns en bit kvar däraf. Sedan kisse sålunda hållit måltid, rullade han snart ihop sig till hvila i flickans knä. Vänligt strök hon hans hals och rygg medan han sof, och det var med öm omsorg hon betraktade sin nye vän. Han var så mager och såg riktigt utsvulten ut. Kanske också han var ensam och hemlös, såsom hon själf var det. Ja, då ville hon bli hans käraste vän och beskydda honom, så länge hon kunde.

Så småningom återvände emellertid hennes tankar till det fruktade hemmet, och då kände hon sig på nytt rädd och olycklig, så att hon började gråta ånyo. Nedtyngd af sina bekymmer, lade hon sin arm på öfversta trappsteget och lät därefter sitt hufvud sjunka ned på denna. Inom kort tog trötthetten öfverhand — den fattiga flickan somnade med kisse i sitt knä.

* * *

I fjärde våningen öppnas snart tamburdörren. En medelålders herre, med ett manligt, hjärtevänligt utseende, står i begrepp att gå utför trappan från sin bostad. Då får han plötsligt framför sig se den sofvande flickan med katten i sitt knä. Den sällsamma synen kom honom att stanna, och tyst betraktar han gruppen framför sig. Ögonblicket därefter har han hämtat sin hustru. Flickan måste nyligen hafva somnat, ty se, ännu glänser en tår på hennes kind. Det bleka ansiktet ser äfven i sömnen sorgset och lidande ut.

"Låt oss väcka det arma barnet", föreslog den ömhjärtade fru B., "så att vi få reda på, hvem hon är."

Då den lilla nu plötsligt väcktes, började hon förskräckt gråta. Hon kände sig förvirrad och visste ej, hvar hon befann sig. Hon hade ett ögonblick drömt, att hennes egen älskade mamma på hvita vingar, ren och skär, sakta sväfvat ned från himmelen till den plats, där hon satt, för att trösta henne. Längtansfullt sträckte hon med ifver sina små armar emot den älskade modern för att famna henne, hon tyckte sig förnimma en varm kyss på sina läppar — då väcktes hon.

Efter att hafva hämtat sig något, fördes den stackars flickan in i herr B:s hemtrefliga salong, hvarest hon tillfrågades om sitt namn, sin bostad och sina föräldrar.

"Jag heter Karin", började den lilla, "och mina föräldrar äro båda döda. Vi bodde förr i ett torp nere i Halland, och den tiden var det så roligt, ty jag hade min mamma, men nu är hon död för kort tid sedan; hon dog på Sahlgrenska sjukhuset. Sedan dess har jag fått vara hos ett folk, som bor ute i Majorna. De tvinga mig att tigga pengar, och om jag ej får tillräckligt sådane med mig hem, får jag bannor och stryk."

De båda makarne sågo en lång stund betydelsefullt på hvarandra. De voro lyckliga, därtill förmögna, men hade inga barn. Mången gång förut hade de allvarligt samtalat om att taga ett fosterbarn, men det hade alltid stannat vid öfverläggningarne därom, mest emedan de ryggat tillbaka för svårigheten att välja rätt. Nu tycktes emellertid Försynen själf hafva hjälpt dem till

det riktiga. De räckte hvarandra tyst handen och gingo därpå in i ett närliggande rum, hvars dörrar omsorgsfullt tillåstes, medan Karin lämnades ensam, full af undran öfver allt hvad hon såg. Efter en stund återkommo de.

Karin fick nu åka med dem i en droska till det hem i Majorna, hvarest hon bodde. Här bekräftades såsom sanning allt hvad Karin sagt: hon stod föräldralös, utan släkt och mänskligt beskydd, ensam i världen.

De ädla makarne B. återvände därefter till sitt hem igen, medförande Karin, hvilken från denna stund förklarades såsom för alltid upptagen till deras eget barn.

Dagen därpå var julafton, och man hade haft mycket brådtom med tillrustningar för den nya dottern. Men nu var aftonen inne. För första gången i sitt lif hade Karin en stor, vacker julgran framför sig, och den var hennes egen. De färgade vaxljusen brunno så klart mellan glittret på de friska grenarne, och så var den behängd med konfekt och många andra vackra saker. Hon hade af sina kära föräldrar fått nya kläder från topp till tå, och dessutom en hel mängd rara julklappar. Därtill hade hon fått öfvertygande försäkring om deras kärlek. Ingen kan väl därför undra på, att lilla Karin kände sig alldeles öfvervältigad af lycka. Upprepade gånger föll hon sin nya mamma och pappa om halsen och kysste dem med tacksamhetens tårar.

Bland andra julgåfvor till Karin, fanns också en liten näpen ask, hvarpå stod skrifvet: "Till minne för lifvet". Då Karin öppnade locket, återfann hon sina slantar från i går: 39 öre.

Men midt i all glädje kom kisse och strök sig belåtet och familjärt emot sin väninna. Äfven han hade fått stanna kvar. Han tycktes liksom ytterligare vilja påminna Karin om, att den gode Guden gjort ett stort underverk med dem. De båda hemlöse hade i en handvändning funnit en ljuf fristad från nöd och förfall.

Då herr B. senare på aftonen samlade de sina och för dem, högtiden till ära, läste julevangeliet, knäppte lilla Karin andäktigt tillsamman sina händer. Ofrivilligt, uppfylld af tacksamhet och lycka, eftersade hon half-

högt för sig själf de ord, hvarmed hennes käre nye pappa afslutade den helgade andaktsstunden:

"Ära vare Gud i höjden, frid på jorden, människorna en god vilje."

Äro vi verkligen fattiga?

Af Hofpredikanten *E. Klingstedt.*

Lyktskenet föll in i det torftiga boningsrummet. Där hade varit nästan kolmörkt, om icke det starka lyktskenet kastat ljus öfver den ena soffgafveln och midt på dörren. Vagnar rullade lifligt på gatorna.

"Men nog äro vi ändå mycket fattiga?" hviskade Ivar.

"Jag har ju sagt dig många gånger, att vi *icke* äro det. Nej — vi äro *icke* fattiga!" svarade i samma hviskande ton den gamla trotjänarinnan Lotis. Ivar hade lagt sitt hufvud i hennes knä.

"Men då man icke har en gran på julafton och ej har råd att tända många ljus — är man då icke fattig?"

"Visst icke" — sade Lotis — "fattigdom, det är annat det, må du tro, min lille Ivar!"

Rummet hade en alkov, rymlig som ett litet rum för sig. Där, bakom en gardin, satt Ivars moder, ännu sorgklädd efter sin aflidne man. Vid lampans ljus, som med en stor skärm var samladt på bordet, målade hon färdig en liten täck julbild. Klockan nio i kväll måste taflan vara färdig; den var beställd. Tyst och ifrigt arbetade den sorgklädda frun.

Då hördes hon oväntadt säga: "Hör du, Lotis! Tag gossen med dig ut en stund. Jag får snart min "tomte vid julgröten" färdig och bär då bort den. Omkring klockan tio träffas vi här hemma."

Ivar sprang upp. Så roligt! Lotis och han fingo följas åt ut att se juljäktandet på gatorna.

Lotis tog fram ur sin låda en rödgul apelsin.

"Den får jag", tänkte Ivar.

Men Lotis stoppade den i sin ficka och sade: "Nu gå vi!"

Under vägen förbi Maria kyrkogård sade Ivar, "att rikt folk äga så härliga, vackra taflor i guldramar."

"*Vi* hafva mycket vackrare taflor, och skola de ändtligen värderas i pänningar, så äro våra mycket dyra", försäkrade Lotis.

"Det kan jag inte förstå!" utbrast Ivar förvånad. Han bar på en hemlig missräkning — apelsinen förstås.

"Nå, så addera ihop vår förmögenhet, medan vi promenera", manade Lotis. "Ivar må veta, att människor tycka sig äga så litet, ty de räkna icke hvad de hafva och få, utan öfverlämna sig åt önskningar."

Vid Södermalmstorg i bazaren finnas öresskrifter med träsnitt — de locka en skolpojke! Och vid Slussen kommer vinden blåsande utifrån Saltsjön; där ligga fisksumparne infrusna. Stjärnorna tindra öfver Djurgården.

Lotis berättade sin gamla saga: huru hon med fiskare flydde i unga år hit från Finland, när kriget rasade. Gamla minnen från Suomis frusna sjöar!

"Den här taflan är nog värd 1,000 guldmynt, du Ivar? Eller hur?" frågade Lotis.

"Åh ja, 1,000 guldmynt skulle ju icke förslå, om vi skulle köpa allt detta, vi nu se", svarade Ivar. "Vi få se och njuta af det gratis, så ofta vi vilja. Nu börjar jag förstå dig, Lotis!"

Hela, trånga Vesterlånggatan fram igenom! Hvilka leksaksbodar! — tennsoldater!

På Norrbro — hvilket lif! Ljuset från bazarens butiker göt sig ut öfver snön. I ett af slottets stora fönster syntes skymten af en tänd ljuskrona.

Sitter kungen därinne? Ivar spejade nyfiket, men måste springa åt sidan för en präktig hofvagn, som i detsamma kom med lanternor i raskt traf; förridarnes facklor sprakade.

"Det är kungen!"

"God jul, du käre, gamle konung!" nickade Lotis och tillade: "Sådant där är väl värdt 2,000 guldmynt, du Ivar?"

"Ja visst, dem adderar jag. Så nu hafva vi 3,000 guldmynt."

I S:t Clara kyrka hölls julaftonbön. Så mycket folk! Så många strålande ljus! Klockorna skallade. Orgeln brusade. Ordet blommade.

Kyrkan är ett gammalt hus,
Som står, när andra falla. —
Där brinna julens klara ljus,
Dit bjudas vi nu alla!

"Ser du, Ivar, en *sådan* stund är värd — låt se, 3,000 guldstycken? Eller hur?" sade Lotis.

"Ja visst, dessa 3,000 addera vi nu", menade Ivar, "och så ha vi 6,000 guldpänningar."

Från Kungsholmsbron, där vakarnes vatten skvalpar så hemlighetsfullt i mörkret, ses de hundratals små upplysta fönstren på södra bergens terasser.

"Det där är en tafla, som är min, så ofta jag vill se den! Jag beräknar hennes värde till 1,000 guldmynt", sade Lotis affärsmässigt.

"Då addera vi 1,000 till 6,000", svarade Ivar, "det gör 7,000 dukater, ty dukater äro af guld."

Med förvåning såg Ivar, huru Lotis nu gick med raska steg in genom vaktstugans port till — Serafimerlasarettet.

"Jag har en vän, en mycket god vän, som ligger här döende", sade hon. "Min gamla väninna skall hafva apelsinen!"

Ivar hade gagn af det sjukbesöket. Ty han kände, huru mycket riktigare det var, att den åldriga sjuka fick apelsinen — den stora, vackra frestande apelsinen.

En underlig känsla intager själen, då man i dessa karbol-luktande sjuksalar bland idel lidande ser granens tindrande ljus!

Den värkbrutna sjuka log så mildt. I sin afmagrade hand höll hon den vänligt gifna julgåfvan; och så yttrade hon sakta några få ord:

"Tack, du Lotis! Christian Scriver säger i sin "Själaskatt", att HERrens kärlek är uppfriskande som apelsiner för de sjuka. Lotis, du! Jag *är* så rik, ty jag har *Honom!*" — —

På Kungsholmsbron fick man ånyo frisk luft. Under hemvägen yttrade Lotis med stilla allvar sin mening, att "den tro, som du nu sett på Serafimerlasarettet, kan icke värderas med usla guldmynt; den är för stor, för dyrbar, att kunna köpas ens för alla jordens juveler."

Nu föllo lätta, vackra snöflingor — ett rikt snöfall klädde under hemvägen hela staden i silfver och bländhvitt.

Att genast få betaldt för sin lilla tafla hade Ivars sorgklädda moder ej vågat hoppas. Likväl fick hon det, och en rodnad af glädje flög öfver det sorgsna ansiktet. Hon kunde nu göra julkvällen litet festlig därhemma.

Lotis och Ivar stampade snön från fötterna, Ivar flåsade efter den långa, raska promenaden och sprang in öfver tröskeln — men hör! Tépannan sjöng, där var julbord dukadt och mamma stod med ett leende midt i kammaren och sade: "Välkomna hem igen!"

"Huru pass rika voro vi?" hviskade Lotis.

"Vi äga 7,000 guldmynt", svarade Ivar.

"Ja, det och mer till", försäkrade Lotis.

På bordet brunno två vaxstaplar. Till höger lågo julklapparne, två böcker: "Robinson Felix" och "Valda Fabler". Till venster stod en ask tennsoldater, som luktade ny lackering, och bredvid dem *ett* fikon, detta sist nämnda en julklapp från Lotis.

Så gick kvällen.

När den ena vaxstapeln rann och ville slockna, blef det ett förskräckligt os.

Ännu en gång flämtade vaxstapelns svaga låga; så spridde sig en mjölkhvit liten rökhvirfvel och vaxstapeln ramlade omkull mot den närmaste tennsoldaten.

Men Ivar hade insomnat med armarne på julbordet. — — —

Femtio år senare, då Ivar var gammal och pröfvat världen, hände, att han med dallrande stämma yttrade:

"Den julkvällen — då, ja då var jag mycket rik!"

Julens tomte.

Julskizz af *Arv. Salvèn.*

Det var julafton, en riktig julafton med stora, fallande snöflingor och bjällerklang. Skymningen hade redan inträdt, men ännu på flere timmar skulle hvarken ljuskronor och prunkande julgranar i rikemans hus eller det lilla hemstöpta grenljuset i torparkojan tändas. Långsamma timmar för herrskapsbarnen, som föras undan medan pappa och mamma — i all hemlighet, förstås — packa in och försegla de efterlängtade julklapparne; kanske mindre långsamma för de fattiges små, som den dagen till ära få se far hemma, ledig från arbete, högtidsklädd och hemtreflig. De ovanliga hästarne af hvetebröd och pepparkaksgubbarne ha de redan fått, och det är glädje nog.

Efter hand blef det mörkare och mörkare, och det lämpade sig just bra för jultomten att lämna sin lilla bostad under en stor julgran i skogen, för att gå ut i världen och se sig om litet. Han ville lära känna sina grannar och hade stor lust att bosätta sig hos några välvilliga människor, för hvilka han möjligen skulle kunna bereda någon trefnad. Tomtarne äro vanligen mycket tjänstaktiga, men kunna nog vara svåra att handskas med, om de sätta den sidan till, hvilket de dock aldrig göra, om de påträffa goda människor.

Emellertid kammade den lille tomten sitt stora skägg, satte rödlufvan på och begaf sig ut. Så kom han först till "rike patrons" på herrgården. Nu var snart tiden inne att tända julgranen, men patron satt på sitt arbetsrum och skref och räknade; han arbetade af alla krafter, som om julefröjd och julefrid aldrig funnits till i världen. Inte hade han tid eller lust att packa in julklappar åt hustru och barn, ännu mindre att skrifva några små roliga rim på dem. Sådant fick hans fru göra. Och när jultomten hörde patron knota öfver, att julgåfvorna till husets trogne tjänare kostade för mycket, så trodde tomten, att de icke kommo från ett godt hjärta, och då voro de ju icke värda mycket. Frun satt i sitt rum. Hon hade gråtit, det såg tomten. Kanske det var för att det icke fanns julefröjd och julefrid i hemmet, åtminstone trodde han så.

Där ville han inte vara längre, men innan han gick från den stora rika herregården måtte han som hastigast titta in i barnkammaren, ty han var egentligen en riktig "barntomte", så gammal och grå han än var. I barnkammaren var det just inte bättre. Barnen kifvades om leksakerna, och John hade sparkat Robert, så att han skrek af full hals. Det var inget angenämt hem, barnen icke snälla, och jultomten hade fått nog.

Så skyndade han ut för att gå till ett annat ställe. "Kallt är det ute, men det är kyligare hos rike patrons", tänkte vår lille tomte. Stor lycka var det, att han kände så väl till vägen, ty nu var det alldeles kolmörkt. Snart kom han till en annan gård. Försiktigt som vanligt kröp han in i huset, för att se, huru man hade det där. Så vacker gran med många ljus, som just nu skulle tändas! Åh, hvad det var grannt! Stora korgar med dyrbara julklappar, nästan bara öfverflödssaker, buros in. "Hm", tänkte jultomten, "har man råd till att slå på så stort här; det är ju snart slut på ståten, ingen rikedom, bara skulder." Han tyckte, att människorna voro rent af oärliga. "Kunde oförståndet vara så stort. Det är sista julklappen i detta hem", menade jultomten, när han såg, att äldsta pojken, knappt tio år, fick en dyrbar klocka, som han genast stoppade i mun, då han fick den. Och barnen tackade ju inte för de vackra julgåfvorna, så illa uppfostrade voro de. Nej, här ville tomten inte heller bosätta sig; huru skulle han kunna trifvas bland öfverdådiga, oförståndiga och otacksamma människor. Det göra inga tomtar. Gården skulle i alla fall snart säljas på auktion, därföre var det inte lönt att tänka sig vara kvar. Just som dansen började — det skulle blifva ett fasligt fläng på kvällen — skyndade tomten därifrån, ty tomtar vilja aldrig vara med på sådant, som icke har välsignelse med sig.

"Nu går jag till prestens", sade jultomten. Men han kom aldrig dit, ty det lyste så vänligt i torparens lilla koja, som låg invid vägen, så att vår tomte kunde ej låta bli att titta in i densamma. Inga gardiner finnas för fönstren. "Hit skall jag", sade tomten och steg in. Så liten och oansenlig stugan var! Bara en enda kammare för så många människor, men alla fingo godt rum, och tomten med. Han satte sig på vedkubben invid spiselhällen, men var inte i vägen för torparmor, som höll på att skrapa grytan, hvari "julgröten" nyss kokats. Far själf satt vid bordet och läste vid "tregrenaljuset". Det var så ljust i det lilla rummet, och när han läste i den gamla, stora boken med de nötta pärmarne och många mellanläggen, om den "stora glädjen, som allt folk vederfaras skall", så blef det ändå ljusare i hjärtat, ty han förstod, att Jesusbarnet medför den enda, sanna glädjen och gifver sina vänner en gång en evig julefröjd i himmelen, i utbyte mot jordens bittra sträfvan. Mor tog upp förklädessnibben och torkade bort en tår, som stulit sig ned på den fårade kinden, af idel tacksamhet mot Gud, som välsignat deras arbete och gifvit dem så mycken hemlycka. Hon tackade Gud för gubben sin, som alltid varit en öm make och god fader och med sina sträfsamma armar knogat af skulden på

torpet, och för barnen, som voro snälla i skolan och hjälpte till i hemmet, hvad de kunde. Petter, äldste sonen, hade fått ett par nya skor och gladde sig vid tanken på, att få gå till ottan på juldagsmorgon, och Stina var förtjust öfver sin bibliska historia med alla vackra taflor uti. Minsta barnet låg i vaggan och sof. På kanten satt en liten ängel med hvita vingar och vaktade den lille. Men detta såg ingen mer än tomten. För öfrigt voro där flere goda änglar i torparstugan; de fingo godt rum allesammans.

"Här stannar jag kvar hela helgen", menade tomten, och gjorde det också. När julen var öfver, gick tomten hem till tomtemor i skogen, men han lär visst gå och hälsa på i torparstugan hvarendaste dag.

—>o<—

Lösning af charaden i föreg. n:r: *Bisak.*

Vara eller icke vara?

Skall "Daggdroppar" utkomma nästa år?

Du såg på första sidan af "Daggdroppar" några små tomtegubbar, som klappa på stadsporten, med förfrågan, huruvida man vore så vänlig att öppna och släppa in det märkvärdiga skrin, hvaruti sagor och taflor förvaras i stor myckenhet.

Nu skall jag tala om för dig, att porten verkligen öppnades, tomtegubbarne fingo kommo in, och kring dem och deras skrin satte sig i ring en liten skara prenumeranter, trefliga, nyfikna små pojkar och flickor. Och så vardt där, förstås, ett berättande och förevisande, som kostade tomtegubbarne icke så litet både tid, besvär och penningar. Men spänn munter håg för lasset, så bär det af raska tag — till årets slut.

Men — så stå vi framför ett djupt, stort dike, som skiljer det nya året från det gamla. Och att komma öfver *där*, det är knuten.

Icke kunna de stackars små tomtegubbarne göra det ensamma — vi måste få hjälp af många, många små raska skolgossar och fyndiga små flickor. Hitåt! alla små barn och ungt folk och ungdomsvänner och gamla gråskägg, som hafva unga varmt klappande hjärtan, hitåt! Hjälpen oss öfver diket med vår kära julklappssläda: där ligga sagor och taflor i mängd, att utdela i hemmen.

Vi hafva så mycket att berätta om Gunlög och Svante, om dikten och verkligheten, om sol, måne och stjärnor, om snöflingor och isberg, om växter, djur och människor, och om troll, ja, om riktiga troll, som få sin rättvisa näpst i vår tidning.

Därför, käre, kommen i stor mängd och prenumereren på "Daggdroppar"!

Närmaste *postkontor* mottager prenumeration.

Redaktionen.

ANMÄLAN.

Med föreliggande julnummer afslutar "Daggdroppar" sitt första utgifningsår. Tidningen kommer att fortsätta efter samma plan, som hittills, äfven 1891, och kostar för helår **3** *kronor.*

Det har varit utgifvarens allvarliga sträfvan, att bjuda tidningens läsare på **sund** *och* **god** *läsning af olika* **svenske** *författare, äfvensom att i bilder och teckningar gifva det bästa möjliga af* **svenske** *artister. På mångfärgtryck, vår tids mer och mer omtyckta sätt att återgifva artisters teckningar, har icke heller sparats, hvarföre Redaktionen hoppas att ha förvärfvat icke så få vänner bland tidningens läsare.*

För nästa år hoppas vi icke allenast få behålla kvar samme medarbetare som det gångna, utan vi hafva också löfte om flere framstående andra författares bidrag. D:r O. Torstenson lämnar hygieniska bidrag. För illustrationerna hafva vi dessutom löfte om bidrag från konstnärerna Carl Larsson och Nils Forsberg samt Ottilia Lagerborg.

Redaktionen är dessutom besluten, att efter bästa förmåga söka draga ständigt **nya** *medarbetare till tidningens verksamhet. Bland annat komma vi att utställa* **trenne** *pris å resp. 50, 30 och 20 kronor, för berättelser, författade af barn på egen hand, utan någon hjälp. De insända berättelserna komma att granskas af trenne litterärt bildade personer, och de, som vinna något af de utfästa prisen, komma naturligtvis att inflyta i tidningen. På samma sätt och med samma priser utställes täflan äfvenför goda teckningar af barn. Lämpliga tiden härför skall framdeles tillkännagifvas i tidningen.*

Genom att använda detta sätt, hoppas Redaktionen efter hand leta fram **goda gåfvor bland barnen i vårt land** *och sålunda vinna intresserade medarbetare för "Daggdroppar", på samma gång som det måste blifva oändligt roande för tidningens läsare, att göra bekantskap med dessa förmågor — och kanske porträtt.*

Till sist beder utgifvaren att i sitt och medarbetares namn få tillönska 'Daggdroppars' läsare: En glad jul!

Och så ett hjärtevarmt tack till **alla,** *hvilka godhetsfullt detta år medverkat i tidningens spalter. En god jul!*

Göteborg i December 1890.

UTGIFVAREN.

Innehåll: Julkärfven, poem (med teckning). — En glad julafton (med teckningar). — Äro vi verkligen fattiga? — Julens tomte. — Vara eller icke vara?

Ansvarig utgifvare: *H. L. Bolinder.*

Göteborg, H. L. Bolinders boktryckeri. 1890.